

Dyrlæger med den Bevillingsmyndighed, som man dagligdags kan lægge i deres Haand. Men jeg spørger, naar man tager det Spørgsmaal under Overveelse: Ere vore Dyrlæger saaledes situerede for Diebliffet, at man kan betro dem et saadant Hverv paa dette Omraade? Have vi nok af dem til at udføre dette Arbejde? Hvorledes skulle de ansættes? Fast, eller skulle de blot honoreres; eller var det ikke klogere at vælge det Første og faae dem fast ansatte? Hele dette Dyrlægespørgsmaal, at ville give en saadan Myndighed paa det ekstraordinære Felt, her er Tale om, forekommer mig nødvendig at maatte omhandles i Forbindelse med Bestemmelsen i § 10, under § 10 b. 2. a., b., c. osv. Der er ikke efter min Mening Anledning af, hvad vi i den Henseende ville gjøre. Nei, det er blot et Agrarspørgsmaal, det angaar Dyr og ikke Mennesker, og saa kjøre vi løs, og skrive ud af Statskassen: Her Dyrlæger, der Posttimestre, her Tagationsmænd, som ikke vi have Garanti for, men som Foreningerne sammensætte. De bestemme blot Lønningerne, som skulle udredes af Statskassen; hele det øvrige Folk betaler, og de, der ikke kunne være i en saadan Forening, faae ikke noget Godt deraf. Og havde man saa endda Udtaast til Vedtægterne for disse Foreninger, men derom have vi kun det, at det er Noget, Ministeren bestemmer. Og naar saa blot Foreningerne bestemme, hvad der skal bruges, saa betale vi Andre Hundrebetusinder paa Finantsloven hvert Aar. Det kan være, De blive misfornøiede bagester og sige: Det var dog en daarlig Lov, en uheldig tankeløs Bestemmelse, vi fik i den Retning, idet vi her gavede Myndigheden fra os til alle mulige Andre. Det er en organisatorisk Lov. De skulle nok lade være at faae det forandret, det have de ingen Magt til. Naar De derimod nu gik ind paa at forkaaste saadanne Regler, behøvede De ikke bagester at fortryde det. Jeg kan altsaa af Hensyn til Bevillingsrettens Krav og af Hensyn til disse privilegerede Foreningers Stilling, ikke gaa med til denne Paragraf, og vil ikke bære noget som helst Ansvar for denne Lovs Tilblivelse under denne Form. Vi have Privilegiehavere nok her i Landet, vi behøve ikke at have flere. Ville De stille Tuberkulosens Tilbage drivelse som et Statsformaal, saa skal det ikke stilles for Foreninger, men for alle Kreatureiere, og den Hjælp eller Støtte, De ville yde den ene gennem en autoriseret Forening, maa De ogsaa yde Enhver, der staar udenfor. Statsborgere ere de Alle, og samme Ret til at nyde Godt af det, som Lovgivningsmagten sætter som Statsformaal, have de Alle,

saaledes er min Opfattelse af det Spørgsmaal, men saaledes ligger det ikke bearbejdet.

Bluhme: Jeg antager, at den ærede Ordfører vil bevare de Indbendinger, som ere komne frem mod Ændringsforslagene og Loven, som den her foreligger, og jeg har kun bedt om Ordet for ganske kort at sige til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg), at jeg beklager, at han ikke fremkom med de Bemærkninger, som han nu fremtom med, dels ved 1ste Behandling og dels ved de 2 anden Behandlinger, vi have haft, idet det saa kunde have været til Veiledning for Udvalget. Nu ved 3die Behandling forekommer det mig at være for sent. Men i alt Fald vil jeg dog bemærke, at naar det siges, at det er et Privilegium, der gives et vist Antal Landmænd, der gaa ind i en Forening, tror jeg, det ærede Medlem ser feil paa Sagen; thi det, man vil, er saavidt muligt at fremtvinge et almindeligt Æfterhyn af Kreaturer og forlange Landmændenes Hjælp dertil, forlange, at de skulle underkaste sig visse Beqrændsninger med Hensyn til Brugen af disse Dyr og visse Byrder. Naar de ville gjøre det, danne Foreninger til Bekæmpelse af Tuberkulose, i hvilke Foreninger man forpligter sig til visse Byrder, visse Indskrænkninger til Bekæmpelse af denne Sygdom, saa faae de til Gjengjæld dette Tilhyn. Jeg kan altsaa ikke indse, at det er noget Privilegium, det er tværtimod ment til Fordel for Alle. En stor Del af Befolkningen vil isvrigt komme ind af sig selv og er vel allerede i saadanne Foreninger, der kunne tænkes benyttede, og det er ikke alene i de store, men en hel Del af de mindre — jeg sigter navnlig til Meieriforeninger og Kvægavlsforeninger. Jeg skal isvrigt sige, at jeg ikke er fuldtud tilfreds med Forslaget, som det er kommet til at foreligge her, ligesom naturligtvis ogsaa de enkelte Medlemmer i Udvalget ogsaa kunne have enkelte Ting, de kunde ønske rettede. Der er et Par Ting, jeg tillod mig i sin Tid at stille Ændringsforslag om ved 2den Behandling i December Maaned, men da erklærede den store Majoritet af Thinget sig derimod. Jeg har derfor ikke ment, at det var til nogen Nytte paa ny at stille Ændringsforslagene op; jeg har ment, jeg tjente Sagen bedst ved at følge Flertallet, hvis Anskuelse Folkethinget havde erklæret sig for. Jeg haaber imidlertid, at Forslaget paa sin fortsatte Gang endnu maa kunne underkastes Forbedringer, og der vil jeg ogsaa sige til det ærede Medlem her lige overfor, at der er een Ting, jeg ganske vist finder uheldig, det er den store Ret, Ministeren faar til at